

ISMA University of Applied Sciences

Scientific and pedagogical internship

**ORGANIZATION OF RESEARCH ACTIVITIES
OF PHILOLOGY STUDENTS,
POSTGRADUATE AND POSTDOCTORAL
STUDENTS IN HIGHER EDUCATION
INSTITUTIONS**

November 4 – December 15, 2024

**Riga,
the Republic of Latvia
2024**

HEAD OF ORGANISING COMMITTEE:

Romans Djakons – Dr.sc.ing., Professor, Academician, Chairman of the Board of ISMA University of Applied Sciences.

Each author is responsible for content and formation of his/her materials.

The reference is mandatory in case of republishing or citation.

Organization of research activities of philology students, postgraduate and postdoctoral students in higher education institutions : scientific and pedagogical internship, November 4 – December 15, 2024. Riga, the Republic of Latvia. 72 pages.

CONTENTS

Онлайн ресурси в системі іншомовної підготовки студентів філологічних спеціальностей Базова В. І.	5
Peculiarities of using new technologies during teaching foreign languages at non-linguistic university Vasiutynska Ye. A.	7
Особливості формування перекладацької компетентності у студентів-китайців в межах курсу «Китайсько-українського аудіовізуального перекладу» Война М. О.	11
Development of socio-cultural competency in the context of modern methods of teaching Spanish in Spanish-language programs in higher education institutions Halyska A. Yu.	15
Штучний інтелект в освіті: можливості та виклики Горбаченко А. Л.	19
Challenges Related to Ukraine's Entry into the European Education Area: Development of the Communicative Competence Among Ukrainian Foreign Language Philology Students Dubyt'ska O. B.	23
Формування наукових компетентностей у дослідженні сучасного англійськомовного дискурсу затишку у філологів-германістів Кричун А. М.	29
The Study of Adjectival Emotive Units Using Definitional Analysis Melnychuk N. O.	32
Інноваційні підходи у формуванні професійних компетентностей філолога Мельничук Р. І.	36
Digital Transformation in Translation Education: Integrative Approaches for Future Philologists Prokhorov M. H.	40

Літературознавчий гурток як форма науково-дослідницької діяльності здобувачів-філологів у закладі вищої освіти Романова І. В.	44
Формування міжкультурної компетентності у студентів-філологів Соколовська С. Ф.	47
Концепція підготовки майбутніх філологів в умовах інформаційно-освітнього середовища закладів вищої освіти Тарасова О. В.	50
Academic communication training as an integral part of master degree program Tolochko O. Ya.	56
Second Language Acquisition and Interpreter Training Chepyshko R. M.	60
Організація науково-дослідної діяльності студентів-філологів у Київському національному лінгвістичному університеті Янішевська З. В.	64

ОНЛАЙН РЕСУРСИ В СИСТЕМІ ІНШОМОВНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ФІЛОЛОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ

Базова В. І.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов і перекладу,
Державний університет «Київський авіаційний інститут»
м. Київ, Україна*

Розвиток сучасних технологій щодня дивує світову спільноту новими винаходами, що розширюють кордони не лише інформаційно-мережевої галузі, а й усіх галузей глобального виміру. Однією з галузей, для котрих щодня відкриваються нові горизонти є освіта. Завдяки сучасним онлайн-ресурсам, освітнім платформам та програмним забезпеченням процес іншомовної підготовки все більше набуває інтерактивних рис, що уможливають урізноманітнення навчальних матеріалів, застосування сучасних методик, а також передбачають якісне засвоєння нового матеріалу.

Онлайн-ресурси є надважливим елементом у процесі іншомовної підготовки сучасних студентів філологічних спеціальностей. Це зумовлено тим, що технології розвиваються і студенти є їх активними споживачами. Застосування онлайн-ресурсів під час аудиторних занять та самостійної підготовки студентів забезпечує гнучкість, динамічність та інтерактивність освітнього процесу.

Інтернет надає безліч інструментів і платформ спрямованих на вдосконалення навичок читання, говоріння, аудіювання та письма.

Онлайн-платформи, як-от: Duolingo [2], Educaplay [3], Quizlet [5], та ін.. пропонують цікаві завдання, котрі досить часто

створені у формі гри, вікторини, кросворду тощо. Відтак, студент граючи гру покращує знання іноземної мови.

Онлайн-ресурси, як-от: BBC [1], YouTube [7] надають студентам доступ до автентичних мовних матеріалів, зокрема автентичних подкастів, англomовних освітніх відеоблогів, пояснень граматичного матеріалу носіями мови, що дозволяє переглядати інформацію з різних джерел іноземною мовою.

Такі онлайн-платформи як-от: Tandem [6], HelloTalk [4] та ін. дають можливість студентам спілкуватись з представниками різних країн в режимі реального часу, що забезпечує не лише підвищення рівня комунікативних навичок, а й поглиблення лінгвокраїнознавчих та культурних знань, що є надважливим для студентів філологічних спеціальностей.

Відтак, серед переваг застосування онлайн-ресурсів варто виокремити такі: індивідуалізація освітньої траєкторії студента шляхом вибору конкретних завдань, вільний доступ до онлайн-ресурсів у будь-який зручний час, різноманітність сучасних інструментів та завдань розміщених в мережі.

Отже, онлайн-ресурси трансформують навчання іноземних мов, надаючи студентам інноваційні способи для досягнення вільного володіння іноземною мовою. Проте вбачаємо їх найбільшу ефективність в поєднанні з традиційними методами навчання для створення збалансованого та комплексного досвіду навчання.

Література:

1. Welcome to BBC Learning English. BBC. URL: <https://www.bbc.co.uk/learningenglish/> (дата звернення: 11.11.2024).
2. Duolingo Education. *Duolingo*. URL: <https://www.duolingo.com/lesson> (дата звернення: 15.11.2024).
3. Make learning games in no time. *Educaplay*. URL: <https://www.educaplay.com/> (дата звернення: 15.11.2024).

4. Talk to the World. *HelloTalk*. URL: <https://www.hellotalk.com/> (дата звернення: 15.11.2024).
5. Learning tools. *Quizlet*. URL: <https://quizlet.com/ua> (дата звернення: 15.11.2024).
6. Speak with Tandem. *Tandem*. URL: <https://tandem.net/> (дата звернення: 15.11.2024).
7. YouTube Home. *YouTube*. URL: <https://www.youtube.com> (дата звернення: 15.11.2024).

PECULIARITIES OF USING NEW TECHNOLOGIES DURING TEACHING FOREIGN LANGUAGES AT NON-LINGUISTIC UNIVERSITY

Vasiutynska Ye. A.

Doctor of Philosophy,

Associate Professor at the Department of Foreign Languages,

Donetsk State University of Internal Affairs

Kropyvnytskyi, Ukraine

Teaching foreign languages in non-linguistic universities has become critically important in today's globalized world. Many professions require knowledge of foreign languages as an important tool for career development. The use of the latest technologies in language teaching promotes the active involvement of students and increases the efficiency of the educational process. In this article, we will consider the features and advantages of using technologies that can support both teachers and students during the study of foreign languages in non-linguistic specialties.

The use of Internet resources changes certain aspects of independent work education seekers. For example, when teaching foreign

languages, the use of websites makes it possible to meet the educational needs of the most active participants of the study process [1].

Modern technologies in teaching foreign languages:

1. Online platforms and virtual classes. Platforms such as Moodle, Google Classroom, Zoom, Microsoft Teams allow you to organize interactive classes, conduct tests, exchange materials and provide flexibility in learning. Virtual classrooms, unlike traditional classrooms, open access to learning at any time and from any place.

2. Mobile applications for training. Duolingo, Babbel, Memrise, and other mobile apps allow students to learn a language at any time using a smartphone. Interactive exercises that adapt to the user's level of knowledge help to focus on difficult aspects of the language.

3. Technologies of artificial intelligence. Interactive chatbots, voice assistants and speech recognition systems allow students to develop speaking and listening skills. For example, ChatGPT AI or similar bots can simulate dialogues, providing feedback on grammar, vocabulary and pronunciation.

4. Augmented and virtual reality (AR and VR). The use of VR glasses and mobile AR applications allows students to enter simulated language environments. This is especially useful in cases where physical experience is not possible. For example, VR technologies allow you to "visit" an English-speaking country or practice skills in a realistic environment.

5. Gamification. Incorporating game elements such as points, levels, and rewards into the learning process helps motivate students. Interactive quests, quizzes, mobile games focused on vocabulary and grammar practice allow students to combine learning with entertainment. [5]

6. Video content and podcasts. YouTube, Netflix, Spotify, and other platforms provide a variety of content in multiple languages, including educational videos, interviews, audiobooks, and podcasts.

This format allows you to immerse yourself in the language, listening to authentic speech.

Advantages and challenges of using the latest technologies:

The use of technology in teaching foreign languages offers the following advantages:

- Individualization of education. Modern technologies allow adapting materials to the needs of each student, which is especially important for non-linguistic majors.
- Interactivity and engagement. Technologies provide interactive learning where students actively participate in the process, which increases their motivation and learning efficiency.
- Access to resources. Thanks to the Internet, students can access a wide range of learning resources, such as electronic libraries, educational platforms, videos and podcasts.

However, there are also certain challenges:

- Technical difficulties. Inadequate technical training of teachers and problems with access to equipment can hinder the effective use of technology.
- Lack of direct communications. Virtual environments do not always allow for the live, emotional interaction that is often essential for language learning.
- Influence on motivation. Using technology too often can reduce interest in learning if it becomes monotonous or too automated.

The use of the latest technologies in teaching foreign languages in non-linguistic universities creates many new opportunities for students and teachers. Interactive platforms, artificial intelligence, AR/VR and other technologies can significantly improve the quality of teaching and allow students to learn language skills more effectively.

By engaging with content in the target language, learners can improve their vocabulary, grammar, and pronunciation in a fun and interactive way [2].

At the same time, it is important to maintain a balance between the use of technology and traditional teaching methods, as well as take into account the technical capabilities of the institution and the needs of students.

Bibliography:

1. Григошкіна Ярослава Володимирівна, Яненко Інна Вікторівна, & Янишин Ольга Каролівна. Сучасні технології викладання іноземних мов: аналіз технологій для забезпечення ефективної індивідуальної освіти. *Академічні Візії*. 2023. 21. <https://doi.org/10.5281/zenodo.8143262>
2. Role of Technology in Learning Foreign Languages. URL: <https://disciplines.ng/role-of-technology-in-learning-foreign-languages/>
3. Семенова Н. В. Новітні підходи до викладання іноземних мов у сучасному університеті. *Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна. Серія : Філологія*. 2020. Т. 30. С. 89–94.
4. Глухов В. В., Марценюк Н. Є. Впровадження віртуальної реальності в навчанні іноземних мов. *Інформаційні технології в освіті та науці*. 2021. № 6. С. 45–52.
5. Костюк А. В., Степаненко О. О. Гейміфікація у навчанні іноземних мов: теорія та практика. *Інноваційні технології в освіті*. 2022. № 2. С. 15–21.

**ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПЕРЕКЛАДАЦЬКОЇ
КОМПЕТЕНТНОСТІ У СТУДЕНТІВ-КИТАЙЦІВ
В МЕЖАХ КУРСУ «КИТАЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО
АУДІОВІЗУАЛЬНОГО ПЕРЕКЛАДУ»**

Война М. О.

*кандидат філологічних наук,
доцент кафедри мов і літератур Далекого Сходу
та Південно-Східної Азії,*

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Викладання аудіовізуального перекладу для студентів-синологів старших курсів є адекватною реакцією закладу вищої освіти щодо підготовки перекладачів в умовах збільшення попиту на ринку праці на цей вид перекладу, з огляду на те, що останнім часом почастішали замовлення дубляжу чи субтитрування відеоматеріалів для мовної пари українська-китайська. Це пояснюється тимчасовим послабленням прямих фізичних контактів з представниками Піднебесної в силу об'єктивних причин з одного боку, та стрімким розвитком медійних засобів комунікації з іншого, зокрема персональних телеграм- та ютуб-каналів, де автори розміщують різноманітний контент, включаючи майстер-класи та експертні аналітичні відеоматеріали, які становлять інтерес для китайського споживача. Відтак, для формування та розвитку перекладацьких компетентностей майбутнього фахівця ефективна організація практичного заняття, укладання або продуманий добір матеріалів навчання, наряду з дієвими інструментами навчання видається вкрай важливим. Викладач має уникати таких ситуацій, коли нівелювання важливістю будь-якого з цих елементів призведе до зниження прогнозованої ефективності навчання. Як засвідчує практика

викладання, існує кілька надважливих умов необхідних як для створення результативного заняття, так і укладання посібників з китайсько-українського двостороннього перекладу.

В першу чергу, це розуміння того факту, що китайська мова, будучи об'єктом аудіовізуального перекладу, представляє собою певну складність, за рахунок тональності та великої кількості діалектних груп, і це наряду з мовними та мовленнєвими особливостями окремого носія мови. Студент, хоча і вивчає стандартизовану мову *путунхуа*, все ж має бути готовий до роботи з найпоширенішими діалектними варіаціями (не в останню чергу за рахунок попереднього опанування курсу «Діалектології китайської мови»), і це слід врахувати у процесі підбору аудіовізуального матеріалу.

По-друге, природня швидкість неадаптованого до умов навчання китайського мовлення відрізняється від звичної студентам під час тренувальних аудіювань та перекладів на слух. Швидкий темп мовлення часто зумовлений необхідністю викладу якомога більшого об'єму інформації в умовах обмеженості медійного часу. Тут також слід враховувати, що той самий обсяг інформації в перекладі (українська мова) вдвічі перевищує об'єм оригіналу (китайська мова) у текстовому варіанті, що зумовлено безпосередньо будовою мов. З цієї причини, в процесі відбору навчального аудіоматеріалу слід обмежитися обсягом до 15 хв. для послідовного та до 5 хв. для синхронного перекладів.

По-третє, тематична спрямованість навчального відео може бути різноманітною, враховувати необхідність опрацювання всіх видів галузевого перекладу. З іншої сторони, нами в межах аудіовізуального перекладу запропонована робота виключно з ток-шоу, оскільки такі матеріали тематично різноманітні, доступні, відповідають тайм-ліміту, залучають спікерів з різними мовними особливостями, мають градаційний характер складності. За такими матеріалами перекладу можна вибудувати чітку

перекладацьку базу, усвідомити стратегії та відпрацювати техніки перекладу.

В межах курсу існує можливість працювати як з усним послідовним, так і з синхронним видами перекладу. Структура заняття зазвичай має наступний вигляд: *аудіювання – усний послідовний переклад – субтитрування/дубляж – синхронний переклад*.

Синхронний переклад представлений виключно українсько-китайським, оскільки довершене розуміння вихідного повідомлення перекладачем є необхідною умовою даного виду перекладу.

Аудіювання представлено китайськомовними медіатекстами та низкою вправ на розуміння прослуханого, на розуміння термінології та визначення понять, тестовими завданнями та вправами на переклад, які тренують в основному лексичні компетентності перекладача, а саме здатність до описового перекладу, вміле оперування синонімічним та антонімічним рядами [1]. Даний етап покликаний визначити, в якому об'ємі та наскільки точно перекладач зрозумів вихідне повідомлення. Відтак, може визначитися з тими лексичними перекладацькими трансформаціями, які варто буде використати в усному послідовному перекладі.

На другому етапі, відбувається усний послідовний переклад за допомогою діагонально-сходишкової системи перекладацького скоропису [2, с. 5–24]. Ця система запису визначена як найбільш проста та універсальна і не представляє труднощів у використанні, за умови попереднього глибокого опанування синтаксису китайської мови, який має ряд специфічних рис, відмінних від рідної мови. На даному етапі важливою є граматична компетентність, здатність до граматичної та синтаксичної трансформації висловлювання в мові перекладу, переформулювання та перефразування змісту вихідного повідомлення відповідно до норм

цільової мови зі збереженням комунікативної мети висловлювання.

На третьому етапі студентам пропонується попрацювати з накладенням субтитрів або з дублюванням відеоматеріалу китайською мовою. Робота виконується студентами самостійно з використанням різноманітних спеціальних застосунків та відеоредакторів. Цей вид роботи дає можливість обґрунтовувати залучення тих чи інших перекладацьких трансформацій з метою вписатися у тайм-ліміт відеоряду. Студенти тим самим тренують навички компресії змісту повідомлення. Це в свою чергу слугує свого роду підготовкою до останнього етапу заняття – українсько-китайського синхронного перекладу відеоматеріалу, де ключовою є здатність перекладача до моментального вичленення головного у повідомленні та до контекстуальної здогадки [3].

Таким чином, підготовка професійних перекладачів – процес багатогранний, зосереджений навколо формування і розвитку різнопланових компетенцій, що досягається за рахунок вміло побудованого ходу заняття та вдало підібраних або розумно укладених навчальних матеріалів.

Література:

1. Война М. О. Китайсько-український аудіовізуальний переклад. Навчальний посібник. Київ : ФОП Гуляєва В. М., 2023. 120 с.
2. 英汉口译笔记入门/江晓梅主编. – 武汉:武汉大学出版社, 2015.8
3. Штогрин М. В. Особливості формування перекладацької компетентності майбутнього перекладача на основі текстів нафтогазової сфери. *Вісник Житомирського державного університету. Серія «Педагогічні науки»*. 2014. Випуск 3 (75). С. 135–139.

**DEVELOPMENT OF SOCIO-CULTURAL COMPETENCY
IN THE CONTEXT OF MODERN METHODS OF TEACHING
SPANISH IN SPANISH-LANGUAGE PROGRAMS
IN HIGHER EDUCATION INSTITUTIONS**

Halytska A. Yu.

*Postgraduate Student at the Department of Romance Philology,
Taras Shevchenko National University of Kyiv
Kyiv, Ukraine*

The modern globalized world needs specialists with command of several foreign languages, which is due to the processes of political, economic and socio-cultural integration. The need for the development of socio-cultural competency in teaching foreign languages in higher education institutions becomes especially relevant for Ukrainian specialists who, due to hostilities on the territory of the state, had to face the challenges of intercultural adaptation, in the conditions of modern challenges, such as the unexpected transition to distance learning, mass immigration and the growing demand for rapid language learning. The formation of socio-cultural competency contributes to the awareness of one's own identity, acceptance of other cultures and adaptation to life in a foreign environment.

In scientific works, competency is interpreted as an integrative characteristic of the individual, which is manifested through activity and the ability to apply acquired knowledge in practice. Competence is defined as a social norm that regulates the requirements for training of education applicants; it consists of a complex of interconnected qualities and characteristics that are formed in accordance with specific objects and processes.

Mastering any foreign language is impossible without the formation of three necessary competences: 1) linguistic competence:

language knowledge and skills (lexical, grammatical, phonetic, orthographic); 2) speech competence: four types of competence (listening, speaking, writing, reading); 3) socio-cultural competence: country studies and lingual country-study competencies [1].

Socio-cultural competency is an individual's complex ability, based on socio-cultural knowledge, skills and abilities, which ensures effective interaction in the context of interpersonal and intercultural communications. Socio-cultural competency is a complex phenomenon and consists of the following interrelated components: 1) *the cultural-linguistic component*, which includes knowledge of lexical units that have a distinct cultural color, in particular idioms, phrasal verbs, etc.; 2) *the sociolinguistic component*, it is related to the understanding of the contextual use of linguistic units relating to certain social groups or individuals in a specific cultural environment (special forms of addressing people of different ages, genders, etc.); 3) *the cultural component*, which includes knowledge of customs, traditions and established norms of behavior in a specific socio-cultural context.

Socio-cultural competency includes: integration of cultural aspects into the learning process; social and communication skills; ability to work in a team; awareness and acceptance of social roles; behavioral adaptation according to the communicative situation and environment; the ability to recognize and evaluate one's emotional state, as well as to help others in awareness and control of their emotions; self-realization in the social environment; the ability to be aware of social attitudes prevailing in society; the ability to interact with people from different socio-cultural environments; the ability to defend one's views during discriminatory actions; the ability to recognize cultural differences and accept different views and beliefs of people.

Methods of formation of socio-cultural competency include education of intercultural communication skills, educational initiatives

on teamwork, development of skills to analyze and correctly interpret different social situations. In addition, it is important to study aspects of communication and conflict situations, and conduct discussions that contribute to the development of tolerance and control of emotions. The integration of reflective practices into the educational process helps to realize one's own thoughts and experiences, which contributes to their personal development. Working in a team on joint projects stimulates the development of creativity. Watching documentaries about different cultures and discussing them promotes awareness of cultural diversity. Studying the customs and traditions of ethnic groups helps to increase cultural awareness. Acquiring knowledge of foreign languages also involves getting to know the national culture, which enriches socio-cultural competency.

The main methods of overcoming cultural barriers are: the comparative method, which compares the native and target cultures; method of situational analysis, where students consider real situations of misunderstandings between cultures and propose solutions; a method of theatricalization, which includes role-playing for the reproduction of communicative situations in the environment of the target culture.

The step-by-step formation of socio-cultural competency involves the complex purposeful formation of certain socio-cultural knowledge, abilities, skills, and values in students: to choose, use and understand language and speech means of foreign language communication with national and cultural specificity in accordance with the intercultural and social context; to acquire cultural, country studies, lingual country-study, socio-cultural and intercultural knowledges; use acquired knowledge to achieve one's goal in foreign language intercultural communication; enter into communicative relations with representatives of other countries in certain situations [1].

The following types of tasks are used to develop socio-cultural competency: 1) *research tasks* that encourage independent search and

generalization of socio-cultural information; 2) *game tasks* imitating typical communicative situations, for example, role-playing games; 3) *creative tasks* that combine various forms of independent work of students, such as presentations, reports and theatrical skits with minimal teacher intervention.

The development of socio-cultural competency among students of higher education involves three stages: 1) *linguistic stage* – mastering language material; 2) *situational stage* – use of authentic texts and video materials for familiarization with socio-cultural content; 3) *integrative stage* – students' independent application of acquired linguistic and socio-cultural knowledge in accordance with the context.

Modern means and technologies for the formation of socio-cultural competency in students of higher education in the context of learning the Spanish language: educational sites, multimedia visual aids (e.g. “Las Navidades en España”), cinquain-collages, electronic cases, as well as Spanish-speaking characters – virtual assistants of the Spanish language teacher (e.g. the character of the Argentinian comics Mafalda, the character of the video hosting Tío Spanish); cardmaking as a professional skill of a Spanish language teacher; authentic media resources; interactive tasks of the ProfeDeELE blog; the authentic cartoon “Coco”; blog and podcast of technologies for the formation of intercultural competency; art technologies, in particular collage; class excursions; creative writing in foreign language classes: small poetic forms; educational digital storytelling; an extracurricular event in Spanish for philology students “Películas de animación – los ganadores de los Premios Goya”; exploratory and creative country studies socio-cultural tasks, work with authentic material, projects of a socio-cultural nature, writing scientific and research papers; simulation of educational communication situations in the form of role-playing games, mini-projects, portfolios, debates based on the language experience of higher education applicants and

clear classification; mediation as a modern educational strategy; “dialogue of cultures”, cultural assimilator, cross-sensing and other modern means.

Bibliography:

1. Сулік О. А. Проблема реалій у соціокультурній компетенції. *Актуальні питання філології і методики викладання мов*: зб. матеріалів III Всеукраїнської науково-практичної інтернет-конференції / [редкол.: С. І. Ковпик (голова), С. М. Амеліна, В. А. Гаманюк, О. Б. Каневська (відп. ред.)]. Кривий Ріг, 2020. Вип. 3 (15). Ч. 2. С. 199–206.

ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ В ОСВІТІ: МОЖЛИВОСТІ ТА ВИКЛИКИ

Горбаченко А. Л.

*асистент кафедри іноземних мов факультетів психології
та соціології,*

*Київський національний університет імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна*

Сучасний світ стрімко змінюється під впливом новітніх технологій, і освіта не є винятком. Однією з найважливіших інновацій, що докорінно змінює навчальні процеси, є штучний інтелект (ШІ). Технології штучного інтелекту мають потенціал не лише покращити якість освіти, а й зробити її більш доступною та персоналізованою. [1, с. 51]. Впровадження ШІ в навчальні процеси відкриває нові горизонти, але водночас ставить перед освітньою спільнотою ряд викликів.

Однією з найвагоміших переваг використання штучного інтелекту в освіті є можливість персоналізації навчального процесу. Традиційні підходи до навчання часто не враховують індивідуальні особливості кожного студента. ШІ-системи, завдяки аналізу даних про успішність та прогрес студентів, можуть адаптувати навчальні матеріали під конкретні потреби учнів. Це дає змогу студентам отримувати індивідуальні завдання та рекомендації, що відповідають їх рівню підготовки і темпу навчання.

Наприклад, платформи на базі ШІ здатні автоматично збирати інформацію про виконані завдання, аналізувати успішність кожного студента і пропонувати нові завдання, орієнтовані на їх сильні та слабкі сторони. Такий підхід значно підвищує ефективність навчання, адже кожен студент отримує матеріали, адаптовані саме до його потреб. Завдяки цьому, час на засвоєння нових знань скорочується, а рівень результативності зростає.

Штучний інтелект також сприяє підвищенню рівня залученості студентів у навчальний процес. Використання віртуальних репетиторів, чат-ботів та інших інтерактивних платформ на базі ШІ дозволяє студентам отримувати миттєвий зворотний зв'язок і відповіді на свої запитання в реальному часі. Це важливо, оскільки своєчасна підтримка та пояснення сприяють швидшому розумінню матеріалу.

Такі інструменти, як системи розпізнавання мови або автоматизовані платформи оцінювання, дають можливість студентам покращувати свої знання самостійно. Наприклад, вивчаючи іноземну мову, учні можуть практикувати вимову за допомогою програм, які аналізують їх мовлення та надають рекомендації щодо вдосконалення [3, с. 2]. Це створює більш інтерактивний і мотивуючий процес навчання.

Однак, незважаючи на величезний потенціал штучного інтелекту, його впровадження в освітні процеси супроводжується

певними викликами. Перш за все, це питання доступності. У багатьох навчальних закладах, особливо в країнах, що розвиваються, відсутні технічні можливості для повноцінного використання таких технологій. Вартість впровадження і підтримки ІІІ-систем також може бути високою, що створює нерівність у доступі до нових освітніх можливостей.

Крім того, виникають питання щодо етики та конфіденційності. ІІІ збирає велику кількість даних про студентів, і важливо забезпечити належний захист цієї інформації. Слід також враховувати, що автоматизовані системи оцінювання можуть не завжди коректно інтерпретувати результати, що може призвести до упередженості чи неправильного оцінювання [4, с. 2].

Ще однією проблемою є те, що надмірна автоматизація навчання може знизити роль викладача. Хоча ІІІ здатен полегшити виконання рутинних завдань, таких як перевірка завдань або надання індивідуальних рекомендацій, живе спілкування між викладачем і студентом залишається невід'ємною частиною навчального процесу. Жодна технологія не може замінити людську емпатію, розуміння та мотивацію, яку дає вчитель.

Штучний інтелект відіграє дедалі важливішу роль у трансформації освітніх процесів. Він надає можливість зробити навчання більш індивідуалізованим, інтерактивним та ефективним. [2, с. 459] Однак для повноцінного використання його потенціалу необхідно вирішити ряд проблем, таких як доступність технологій, етичні питання та збереження балансу між автоматизацією і традиційними методами навчання.

У майбутньому розвиток штучного інтелекту в освіті, ймовірно, стане ще більш поширеним і допоможе створити нові можливості для студентів та викладачів. Але важливо пам'ятати, що технології є лише інструментом, який має працювати на користь людського розвитку, а не замінювати ключові аспекти освітнього процесу.

Література:

1. Aktay S. The usability of ImagesGenerated by Artificial Intelligence (AI) in Education. *International technology and education journal*. 2022. Vol. № 6 (2). P. 51–62. URL: <http://itejournal.com/>

2. Alhumaid K., Naqbi S., Elsoori D., Mansoori M. The adoption of artificial intelligence applications in education. *International Journal of Data and Network Science*. 2023. Vol. № 7(1). P. 457–466. DOI: 10.5267/j.ijdns.2022.8.013

3. Awasthi S., Soni Y. Empowering Education System with Artificial Intelligence: Opportunities and Challenges. *Shodh Samagam*. 2023. Vol. № 6 (1). P. 1–4. ISSN : 2581-6918

4. Liu M. Exploring the application of artificial intelligence in foreign language teaching: Challenges and future development. *SHS Web of Conferences*. 2023. Vol. № 168 (03025). P. 1–4. DOI: <https://doi.org/10.1051/shsconf/202316803025>

**CHALLENGES RELATED TO UKRAINE'S ENTRY
INTO THE EUROPEAN EDUCATION AREA:
DEVELOPMENT OF THE COMMUNICATIVE
COMPETENCE AMONG UKRAINIAN FOREIGN
LANGUAGE PHILOLOGY STUDENTS**

Dubytska O. B.

*Assistant Professor at the English Language
and Translation Department,
Drohobych Ivan Franko State Pedagogical University
Drohobych, Lviv region, Ukraine*

Ukraine's entry into the European Education Area requires significant transformation of the domestic philological education. The key development vectors include international cooperation, scholarly research by university professors and students, updating educational programs, as well as improving the quality of teaching foreign languages and related disciplines.

As regards international cooperation, it requires concluding cooperation agreements with colleges and universities from other European countries, providing for the creation of joint educational programs that envisage student and teacher exchange, double-degree diplomas, organizing joint conferences and seminars, as well as active participation of students and teachers in international programs such as Erasmus+, Horizon Europe and others, offered by European universities, which contribute to the mobility of students and teachers, the exchange of experience, and the implementation of joint projects. This, in turn, involves further internalization of higher education in Ukraine – increasing the number of foreign languages taught at universities. In addition to English, students should have an opportunity to learn other languages, especially those prevailing in Europe (German, French, Spanish, Polish and others). All this would

contribute significantly to the improvement of higher education quality, since Ukrainian teachers and students would have a chance to develop and hone their linguistic skills in the target-language environment. Moreover, this would help promote the Ukrainian language and culture in Europe.

Scholarly research – one more component of Ukraine's philological education transformation – requires integration into international scientific networks by actively participating in international scientific projects, publishing research findings in leading scientific journals, expanding the range of research topics, and focusing on current problems of modern philology, such as linguistic diversity, discourse analysis, computational linguistics, and so on.

As concerns the updating of educational programs, firstly, it is necessary to continue introducing the competence-based approach. Gaining and developing the critical thinking, communicative, creative, and self-study competencies that meet the requirements of the European Education Area by Ukrainian young people is of vital importance for the future of Ukraine, since these competencies are absolutely necessary for an educated person and a conscious, critically-thinking citizen capable of making a difference in their country and building a truly democratic, highly developed state. It must be pointed out that in the past few years the educational programs for philological departments have been modified to the detriment of philological education itself: the number of classroom academic hours for practical linguistic subjects such as foreign language practice, grammar and phonetics has been dramatically reduced in order to introduce other, cross-disciplinary subjects. This has had a negative effect on the development of students' foreign language skills and must be rectified as soon as possible. Secondly, it is necessary to continue integrating digital technology in the educational process. On the one hand, digital technology is already an inseparable part of our lives as we have learnt to use it in different

fields, including education. On the other hand, Ukrainian institutions of education, in particular higher education, still lack monetary resources to create an adequate modern learning environment in the classroom with a sufficient amount of up-to-date equipment, quality textbooks and other printed materials. Thankfully, teachers and students mostly use their own gadgets in order to work towards achieving the educational goals set for them and by them.

Speaking about another key development vector in the transformation of philological education in Ukraine – improving the quality of teaching languages and related disciplines, it is important to dwell on the importance of using effective teaching methods – not only innovative (projects, presentations, cases), but also traditional ones (easy-to-understand explanation of material, doing plenty of exercises to develop practical skills, independent study, such as reading fiction, printed and online magazines, watching films in the foreign language studied, and other active learning methods, including discussions) that contribute to the development and improvement of students' foreign language fluency, communicative, critical thinking and creative competences.

Of the above listed competences, the communicative competence is the one that Ukrainian foreign philology students lack most and, therefore, which requires a special focus on the part of direct participants in the education process.

The term 'communicative competence' tends to be somewhat abstract, so it needs conceptualizing in terms of characteristics and behaviours that are perceived as more desirable for competent communicators [2].

Well-developed communicative competence implies the ability of a person to communicate effectively and appropriately for the situation. W. Cupach and B. Spitzberg listed the main characteristics of people with an excellent communicative competence. Since all communication is goal-driven, good communicators always achieve

their goal (impart information, express their opinion, making themselves understood by the interlocutors, convince the latter, persuade them to do something, etc.). Competent communicators are able to adapt their communication behaviour to specific situations. For example, in a job interview, they will dress formally, make strong eye contact, use a formal tone, proper grammar and formal vocabulary. In the evening, the same people may go out with friends and dress casually, use informal grammar and slang words. Adaptability relates to the term 'self-monitoring'. People with a high self-monitoring ability are more likely to adapt their communication behaviour to the situation, whereas low self-monitors tend to keep their communication patterns consistent in every situation. Competent communicators are empathetic, which means that they are able to view other people's stories as their own, especially in terms of emotion. Another characteristic of good communicators – conversational involvement – refers to their engagement in everyday interactions by providing appropriate nonverbal feedback to acknowledge their involvement in the conversation. People with a well-developed communicative competence have good conversation management skills: they are able to regulate conversation. For example, when talking with someone, competent communicators will take turns instead of interrupting their interlocutor. They know when it is appropriate to ask questions to develop the topic under discussion, and can read nonverbal cues from the interlocutor telling them that the latter wants to finish the conversation [2].

The communicative competence requires multiple skills and abilities from the speaker: cognitive complexity (the ability to think about a situation from many perspectives), social skills (good manners, willingness to help), ethical skills (respect for others, making no attempt to purposely offend or deceive others), good listening skills (listening actively, that is, being attentive, comprehending the content of each message, noticing its intent and tone).

Good communicative skills are an inseparable part of effective communication in a foreign language – the ultimate goal of a foreign philology student. As practice shows, the communicative competence and foreign-language fluency can be developed and honed in the classroom in parallel. This is normally possible beginning with the 3rd year of study, when students have already mastered the basic grammar of the foreign language and considerably enlarged their vocabulary. In addition, by this time their character will normally have been shaped and opinions solidified. At this stage, their primary task is to activate the accumulated knowledge, turning it from passive into active, and to learn to effectively use it in communication.

In this regard, the method of unprepared speech, in particular discussion, is of paramount importance. Young people are normally more than willing to talk about things that interest them, to express their opinions concerning problems or phenomena they find important, so they will gladly respond to the idea of discussing such things in a foreign language class. The only thing the teacher has to do is to break the class into small groups of 3–5 (to give more confident students an opportunity to talk more, and to help shy students to avoid feeling self-conscious), to set the task, and to oversee its execution. Topics for discussion can be various, so can materials selected by the teacher to trigger conversations – a short story, an article, a film, a proverb, a controversial statement, a quote by a famous person, etc.

The fact that students are only allowed to speak the foreign language during the discussion will not stop them from talking as they have a great need to speak their mind. Students will extensively use their grammar skills and the vocabulary from the passive stock, automate sentence-building and pronunciation skills, search for necessary words and, if they are unable to find them, use the descriptive way of naming things, which is so helpful in a natural

foreign-language environment. Moreover, discussions will help students get to know one another better and build a team.

In conclusion, discussion as a teaching and learning method helps students develop and improve their communicative competence, which is one of the objectives of the transformation of Ukraine's philological education – a complex and multifaceted process – with a view to its entering the European Education Area. The implementation of the development vectors listed herein will make it possible to implement the European integration of the Ukrainian higher education system, to improve the training quality of young specialists, and thus to ensure their competitiveness on the domestic and international labour markets.

Bibliography:

1. Європейський простір вищої освіти та Болонський процес : навч.-метод. пос. / укл.: Димань Т. М., Боньковський О. А., Вовкогон А. Г. Одеса : НУ «ОМА», центр «Видав-інформ», 2017. 106 с. URL: https://foreign.udau.edu.ua/assets/files/docs/quantus/traning/european-higher-education-area-and-the-bologna-process_17_09_2017.pdf (access date: October 15, 2024).
2. McWorthy, Emily. Communication Competence. URL: <https://oercommons.org/authoring/6192-communication-competence/view> (access date: October 16, 2024).
3. Brian H. Spitzberg, William R. Cupach. Interpersonal Communication Competence. Beverly Hills, CA: Sage; Publisher, SAGE Publications, 1984.

ФОРМУВАННЯ НАУКОВИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ У ДОСЛІДЖЕННІ СУЧАСНОГО АНГЛІЙСЬКОМОВНОГО ДИСКУРСУ ЗАТИШКУ У ФІЛОЛОГІВ-ГЕРМАНІСТІВ

Кричун А. М.

*асистент кафедри іноземних мов для природничих факультетів;
здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії
за спеціальністю 035 – Філологія
кафедри германської філології та перекладу,
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича
м. Чернівці, Україна*

Дослідження сучасного англійськомовного дискурсу включає низку методів (дискурс-аналіз, корпусна лінгвістика, корпусно-асистовані дослідження дискурсу) кожен з яких пропонує унікальні уявлення про те, як мова функціонує в різних контекстах, зокрема в контексті затишку.

Дискурс – ситуативно обумовлена інтерсуб'єктна мовленнєво-розумова діяльність, спрямована на взаємну орієнтацію у життєвому просторі на основі надання мовній формі семіотичної значущості [8, с. 11]. У 1952 році американський лінгвіст З. Харріс запровадив в мовознавстві термін «дискурс», який трактував як аспект дистрибуції, заснованої на еквівалентності між фразами і ланцюжками фраз, розглядаючи його також як висловлення, надфразову єдність у контексті інших мовних одиниць і пов'язаних із ними ситуацій [3, с. 30].

Дискурс-аналіз (DA) – є важливим квалітативним методом дослідження, який використовується для вивчення способів, якими реальність конструюється в різних контекстах. Цей теоретичний і водночас методологічний підхід, був визнаний (Джі, Філліпс, Лоуренс, Харді) важливим і надзвичайно цінним для досліджень у соціальних науках [2; 5]. Дискурс затишку

в публіцистичних джерелах реалізовується через описову мову для підкреслення текстур, кольорів та матеріалів, які сприяють створенню затишної атмосфери. Фрази на кшталт «плюшеві оксамитові подушки», «теплі дерев'яні тони» та «м'яке, навколишнє освітлення» зазвичай використовуються для створення картини комфорту та тепла. За допомогою дискурс-аналізу ми можемо дослідити, як ці омовлені концепти формують сприйняття та досвід читачів щодо затишку, виявляючи основні культурні та соціальні впливи, які засвідчують ці уявлення.

Корпусна лінгвістика (CL) – це дослідницький підхід, який розвивався протягом останніх десятиліть для підтримки емпіричних досліджень мовної варіативності та використання, що призводить до отримання результатів досліджень з набагато більшою узагальненістю та валідністю, ніж це було б можливо в іншому випадку [6, с. 548]. Корпусна лінгвістика слугує як методологією, так і теорією, зосереджуючись на нерозривному зв'язку між формою та змістом [4]. Коли застосовується до дискурсу затишку, корпусна лінгвістика може допомогти нам зрозуміти, як часто і яким чином цей концепт представлений в різних типах текстів.

Корпусно-асистовані дослідження дискурсу (CADS) – це дедалі популярніша структура для вивчення мови в її використанні. Алан Партінгтон у 2004 р. ввів термін CADS, працюючи у складі дослідницької групи Newspool project [7]. Використовуючи як дискурс-аналіз, так і корпусну лінгвістику, CADS поєднує методи аналізу тексту, які, відповідно, вважаються якісними та кількісними. Незважаючи на виклики, головна привабливість CADS полягає в його здатності поєднувати детальний лінгвістичний аналіз із більш широкими аналізами, які стають можливими завдяки використанню методів корпусної лінгвістики для аналізу мови [1, с. 185]. Ключові етапи CADS (збір даних, аналіз частотності, контекстуальний аналіз,

культурні та соціальні впливи, порівняльні вивчення) були розроблені та популяризовані такими лінгвістами, як Алан Паркінгтон, Пол Бейкер та Тоні МакЕнері.

Ці методи разом пропонують структуру для вивчення дискурсу затишку. DA використовується для аналізу описової мови, яка створює уявлення про затишок. CL допомагає зрозуміти частоту та способи представлення концепту затишку в текстах. CADs використовується для вивчення культурних та соціальних впливів на сприйняття затишку.

Філолог-германіст при вивченні теми «Дослідження сучасного англійськомовного дискурсу» набуває наступні компетентності:

- здатність вільно орієнтуватися в різних лінгвістичних методах;
- здатність здійснювати науковий аналіз з урахуванням класичних і новітніх методологічних принципів;
- усвідомлення методологічного підґрунтя, необхідного для досліджень та/або інноваційних розробок у галузі філології.

Література:

1. Ancarno C. Corpus-Assisted Discourse Studies. Cambridge Handbooks in Language and Linguistics. Cambridge University Press; 2020. 165–185. URL: <https://doi.org/10.1017/9781108348195.009> (дата звернення: 18.10.2024).
2. Gee, J.P. An Introduction to Discourse Analysis: Theory and Method. 4th ed. London: Routledge, 2014. 248 p. DOI: <https://doi.org/10.4324/9781315819679>.
3. Harris, Zellig S. Discourse Analysis. *Language*, vol. 28, no. 1, 1952. 1–30. URL: <https://doi.org/10.2307/409987> (дата звернення: 18.10.2024).

4. Nordquist, Richard. Definition and Examples of Corpus Linguistics. ThoughtCo, Jun. 25, 2024. URL: [thoughtco.com/what-is-corpus-linguistics-1689936](https://www.thoughtco.com/what-is-corpus-linguistics-1689936) (дата звернення: 18.10.2024).
5. Phillips, N., Lawrence, T. B., & Hardy, C. Discourse and Institutions. *The Academy of Management Review*, 29(4), 2004. 635–652. URL: <https://doi.org/10.2307/20159075>
6. Robert B. Kaplan (ed.) *The Oxford Handbook of Applied Linguistics*, 2nd edn. Oxford University Press; 2012. 548–568. URL: <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780195384253.013.0038>
7. Sanderson, T. Review of Corpora and Discourse, by A. Partridge, J. Morley, & L. Haarman. 31(1), 2006. 101–104. URL: <http://www.jstor.org/stable/43025774> (дата звернення: 18.10.2024).
8. Мартинюк А. П. Словник основних термінів когнітивно-дискурсивної лінгвістики. Харків : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2011. 196 с.

THE STUDY OF ADJECTIVAL EMOTIVE UNITS USING DEFINITIONAL ANALYSIS

Melnychuk N. O.

*Candidate of Philological Sciences, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Foreign Languages
for Natural Sciences,
Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University
Chernivtsi, Ukraine*

The study of the nominative specificity of adjective lexical units with emotive meaning undoubtedly requires the investigation and identification of the obligatory paradigmatic set of semantic components that directly correspond to the content aspect of this

lexical-semantic formation. When studying the functioning of emotive adjectives in the English-language worldview, the question of their systemic organization in the language arises.

Lexico-semantic groupings of vocabulary, including the lexical-semantic groups of emotive adjectives, are built on the commonality of the meanings of their constituent elements. Each systematic organization of vocabulary is manifested in the existence of word associations characterized by certain commonalities in meanings [1, p. 32]. The primary methods for studying emotive adjective vocabulary are the analysis of dictionary definitions and componential analysis, which are closely intertwined and complement each other, as "a dictionary definition is already a componential analysis, where each part of the definition is a separate component" [2, p. 16].

The focus of this research on identifying the determination of emotive states by language is particularly characteristic of the definitional analysis of lexical units. The goal of this analysis is to distinguish within the semantic structure of a word the elementary units of content that are reflected in the definition of a dictionary and, combined together, form the meaning of a specific word in the language. The methodology of definitional analysis can vary depending on the aspect and the object of the study. In this approach, *semes* are considered the main components of lexical meaning, reflecting the features of the objects of nomination that are present in the language's arsenal. Therefore, it is logical to conclude that dictionary definitions should represent *semes*. Thus, when using definitional analysis in our research, the meaning of an emotive lexical unit is equated to its dictionary definition, objectively formulated in modern English explanatory dictionaries.

The dictionary definition encapsulates collective knowledge about an object or phenomenon, serving as the primary source of information about the semantic features of a *lexeme*. Definitional analysis is one of the primary methods in linguistic research, as

dictionary definitions are used as a specific methodological tool to describe lexical semantics [3, p. 134]. Our understanding of the world is constantly evolving, and it is sufficient for a definition to be recognized as appropriate and accurate by native speakers. Dictionary definitions of lexical units reflect the linguistic mentality of native speakers of a particular language and thus directly belong to the linguistic picture of the world.

The positive experience of processing research material using the method of dictionary definitions is confirmed by the successful works of many linguists, making its application both legitimate and relevant. However, it should be noted that semantic analysis based on dictionary definitions has some drawbacks. It is clear that consulting multiple authoritative and contemporary lexicographic sources can largely mitigate this drawback, providing an objective picture of the semantic content of emotive lexical units at the initial stage of analysis. The use of definitional analysis in this study allows us to understand the nature of English adjectival emotive units, identify their inherent characteristics, determine the differential features and their roles (dominant or secondary) in the structure of word meanings.

When studying the features of how emotive phenomena are reflected in the language, the use of modern English explanatory dictionaries is quite effective. Their definitions encompass not only the philological interpretation of words but also encyclopedic information, which is crucial for determining the place of emotive meanings within a lexical unit. This approach allows for tracking the direct connection between language and individuals, and identifying the elements that highlight the unique representation of emotive states in the consciousness of native speakers.

The object of definitional analysis in this study is adjectival emotive units that reflect emotional states in the English language. The subject of the analysis, in turn, includes the semes of emotiveness and the lexical units that comprise dictionary definitions and express

these semes. For example, in the definitional analysis of the emotive adjective "dreary," all dictionary definitions from selected lexicographic sources were extracted to represent the semes forming the lexical meaning of this unit: *boring and making you feel unhappy* (CALD); *if you describe something as dreary, you mean that it is dull and depressing* (CCADE); *making you feel bored or unhappy* (MED); *dull and making you feel sad or bored* (LDCE); *that makes you feel sad*; *dull and not interesting* (OALD). Thus, the definition of this emotive unit reflects the elementary units of content that directly constitute its meaning in the language. One of the main tasks of the research is to process and compare the vocabulary definitions of the studied words to identify similarities and differences in their structure.

Within the lexical-semantic group of emotive adjectives, all elements have common and differential semantic components. This method has proven fruitful for the research because adjectival lexical units denoting human emotions are not clearly organized structures, making it difficult to determine oppositions based on semantic features. Therefore, referring to dictionary definitions is necessary and justified, as the definitional analysis of the semantics of the studied units allows for highlighting the most significant features of their component parts and the relationships between them.

Bibliography:

1. Gleby A. English deverbal adjectives: their identification and use in a corpus of modern written English. Goteborg : Department of English Goteb. University, 2002. 256 c.
2. Lehrer A. Semantic Fields and Lexical Structure. Amsterdam, London, N.Y., 2004. Pp. 15–35.
3. Lewis M., Haviland-Jones J., Barrett L. (Eds.). Handbook of Emotions. The Guilford Press, 2012. 228 p.

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ У ФОРМУВАННІ ПРОФЕСІЙНИХ КОМПЕТЕНТНОСТЕЙ ФІЛОЛОГА

Мельничук Р. І.

*кандидат філологічних наук,
асистент кафедри іноземних мов для природничих факультетів,
Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича
м. Чернівці, Україна*

Підготовка фахівців-філологів є однією з основних фундаментів гуманітарної освіти, що забезпечує формування висококваліфікованих професіоналів у сфері мовознавства, літературознавства, перекладу та міжкультурної комунікації.

Сучасна система навчання філологів не може обійтися без впровадження інноваційних технологій. Тому використання цифрових інструментів, інтерактивних платформ і онлайн-ресурсів стає все більш поширеним у освітньому процесі. Підготовка філологів у сучасних умовах вимагає гнучкості та адаптації до швидких змін, що відбуваються у світі завдяки глобалізації, цифровізації та зростаючій міжкультурній взаємодії. Одним із важливих напрямів удосконалення філологічної освіти є інноваційні підходи, які сприяють розвитку професійних компетентностей фахівців. Ці підходи включають інтеграцію новітніх технологій, сучасних методик викладання та міждисциплінарних практик і дозволяють майбутнім філологам бути конкурентоспроможними на міжнародному ринку праці [1, с. 192].

Метою цієї доповіді є розгляд основних інноваційних підходів у процесі формування компетентностей філологів та їх вплив на професійну підготовку.

Компетентнісний підхід у філологічній освіті передбачає не лише знання мовних структур та правил, а й здатність їх застосовання у реальних професійних ситуаціях. Основними

складовими професійної компетентності філолога є мовні, культурологічні та комунікативні навички, здатність до аналітичного мислення.

Компетентнісний підхід формує у студентів уміння використовувати мовні знання в контексті міжкультурної комунікації та глобальних тенденцій. Фахівець-філолог повинен володіти здатністю адаптуватися до різноманітних професійних ролей перекладача, викладача, науковця або спеціаліста із комунікацій.

Цифровізація є однією з ключових тенденцій у сучасній філологічній освіті. Інтеграція цифрових технологій у процес підготовки філологів дозволяє значно розширити доступ до інформаційних ресурсів і вдосконалити методи навчання [2, с. 74]. Серед таких інновацій виділяємо наступні ресурси:

- Використання *платформ для вивчення мов та самонавчання* (Duolingo, Memrise або Quizlet) дозволяє студентам розвивати мовні навички у зручний для них час і робить навчання більш гнучким і доступним. Такі інструменти використовуються як для самостійного навчання, так і в рамках формальних курсів.

- Під час застосування *онлайн-корпусів текстів* студенти отримують доступ до великих мовних корпусів, що дозволяє аналізувати лексичні, граматичні і стилістичні особливості різних мов, розширюючи можливості науково-дослідної роботи студентів у галузі лінгвістичного аналізу текстів [2, с. 75].

- Такі *мультимедійні ресурси* як відеолекції, подкасти, інтерактивні навчальні матеріали та віртуальні курси дозволяють студентам вивчати мову та культуру через мультимедіа і краще засвоювати інформацію.

- *Платформи для онлайн-комунікації та співпраці* (Zoom, Microsoft Teams та Google Meet) відкривають можливості для проведення дистанційних занять, лекцій та семінарів, що є важливим у контексті глобалізації та розвитку міжнародної

співпраці та сприяє участі у міжнародних проєктах та обміні досвідом між університетами.

Одним з ефективних підходів до формування професійних компетентностей є *використання інтерактивних методів навчання*, які дозволяють створювати ситуації, що імітують реальні професійні умови, де студенти можуть практикуватися в застосуванні теоретичних знань. До таких методів належать:

– *Ігрові методики* (рольові ігри, симуляції, мовні дебати, театралізовані постановки) допомагають студентам краще оволодіти мовою та навичками міжкультурної комунікації, а також активізують їх когнітивну діяльність та формують креативні підходи до розв'язання проблем [3, с. 136].

– *Проектний підхід* дає можливість студентам працювати над реальними чи змодельованими завданнями, сприяючи розвитку навичок дослідження, аналізу, перекладу, редагування та міжкультурної комунікації. Спільні проєкти можуть включати переклад текстів, розробку навчальних матеріалів, організацію культурних заходів тощо.

Кейси та проблемно-орієнтоване навчання за допомогою аналізу конкретних професійних ситуацій дозволяють студентам вчитися застосовувати свої знання на практиці, вирішувати складні завдання та розвивати критичне мислення [3, с. 150]. Це особливо актуально для майбутніх філологів, які працюватимуть у різних культурних та мовних середовищах.

Успішний фахівець-філолог повинен розуміти широкі культурні, соціальні та економічні контексти, у яких використовуються мови. Це передбачає інтеграцію міждисциплінарних знань. Так, вивчення соціології, культурології та історії дає можливість краще розуміти контекст розвитку мов і літератур, формуючи фахівців із глибоким розумінням соціокультурних особливостей різних народів та їхньої літературної спадщини.

Впровадження технологічних знань у лінгвістику допомагає створювати нові інструменти для аналізу мовних процесів. Наприклад, програми для обробки природної мови (NLP), машинного перекладу та автоматизованої обробки текстів дозволяють філологам працювати з великими обсягами даних, завдяки чому підвищується ефективність їхньої роботи [1, с. 193].

Отже, інноваційні підходи у формуванні професійних компетентностей філолога, що включають цифровізацію, інтерактивні методики, міждисциплінарність та міжнародну співпрацю, є важливими елементами сучасної освіти. Вони сприяють підготовці фахівців, здатних відповідати вимогам сучасного глобалізованого світу та ринку праці. Філологи, які володіють не лише мовними знаннями, а й широкими культурними та технічними компетенціями, стають цінними професіоналами в різних сферах діяльності.

Література:

1. Биков В. Ю., Спірін О. М., Пінчук О. П. Проблеми та завдання сучасного етапу інформатизації освіти. *Наукове забезпечення розвитку освіти в Україні: актуальні проблеми теорії і практики (до 25-річчя НАПН України)* : зб. наук. праць. К. : Видавничий дім «Сам», 2017. С. 191–198.
2. Pinchuk Olga P., Sokolyuk Oleksandra M. Cognitive activity of students under conditions of digital transformation of learning environment. *Інформаційні технології в освіті*. 2018. № 36. С. 71–81.
3. Спірін О. М., Яцишин А. В., Іванова С. М. та ін. Модель інформаційно-аналітичної підтримки педагогічних досліджень на основі електронних систем відкритого доступу. *Інформаційні технології і засоби навчання*. 2017. № 3 (59). С. 134–154. URL: <http://journal.iitta.gov.ua/index.php/itlt/article/view/1694/1180>

**DIGITAL TRANSFORMATION IN TRANSLATION
EDUCATION: INTEGRATIVE APPROACHES
FOR FUTURE PHILOLOGISTS**

Prokhorov M. H.

*Candidate of Political Sciences,
Assistant Professor at the Department
of Communicative linguistics and translation,
Yuriy Fedkovych Chernivtsi National University
Chernivtsi, Ukraine*

Introduction. In the unfolding panorama of the digital age, an unprecedented revolution has permeated myriad aspects of contemporary society, not least the realms of education and professional development. The digital educational milieu has cemented itself as a cornerstone of modern existence, reshaping the modalities through which knowledge is both assimilated and disseminated. Within the hallowed halls of higher learning, students cultivate indispensable qualities and competencies demanded by the 21st century—ranging from information literacy and global mindfulness to lifelong learning, innovative problem-solving, collaborative synergy, eloquent communication, and agile professional adaptability [1, c. 79].

In the specialized domain of translation studies, the tide of digitalization has ushered in transformative shifts. The archetypal perceptions of what delineates a translator's professionalism have been reimaged, compelling an infusion of digital dexterity alongside linguistic and cultural erudition. This scholarly work probes the ramifications of digital technologies on translation pedagogy and champions a holistic, interdisciplinary approach to equip future philologists for the intricacies of the digital epoch.

Digital technologies have not merely altered but have revolutionized educational praxis by cultivation autonomous learning, amplifying communicative channels, and unveiling vistas for the unleashing of creative potential. The deployment of digital tools augments student motivation and cognitive engagement, refines personalization and differentiation within the learning journey, and streamlines systematic oversight and evaluative processes [2, c. 117], [3, c. 20]. Moreover, the integration of digital technologies into educational frameworks empowers students to tailor their own learning odysseys by orchestrating the strategies and resources they employ [4, c. 25].

Materials and Methods. This investigation harnesses theoretical methodologies to synthesize and scrutinize scholarly data pertinent to the research inquiry, traversing the perspectives of pedagogy, translation studies, psychology, psycholinguistics, and didactics. By modeling the process of mastering the translation of scientific and technical texts through the lens of information technology, we anchor our approach in the paradigm of digital transformation within education.

Results. The vocation of translators has transcended the confines of mere linguistic prowess to encompass technological acumen. Contemporary professional translators are enjoined not only to exhibit fluency in their native and target languages and to grasp the nuances of translation theories but also to navigate advanced information technologies with finesse. These digital instruments empower translators to curtail time spent on resource excavation, to architect translation outputs in alignment with client desiderata, and to adapt nimbly to the evolving exigencies of the translation industry.

Digital technologies function both as catalysts and facilitators in the translation landscape, challenging orthodox notions and underscoring the imperative of adaptability and perpetual learning. Translators are now enmeshed in managing crowdsourced translation

initiatives, engaging in collaborative translation endeavors, and refining machine-generated translations through post-editing processes.

The infusion of digital tools into translation education is pivotal for the cultivation of competencies requisite in the digital era. Technologies anchored in artificial intelligence and machine learning, alongside gamification strategies and intelligent e-learning platforms, proffer innovative conduits for translation instruction. For instance, the utilization of localization software and game-based learning paradigms can deepen students' comprehension of complex translation tasks, such as tailoring content to resonate with disparate cultural and linguistic milieus.

Educational platforms like Duolingo and ProZ's KudoZ have adeptly employed gamification to captivate users in translation activities. Intelligent systems such as LISTiG and LISST furnish advanced functionalities for translation training, including instantaneous feedback mechanisms and automated error diagnostics.

Discussion. The enterprise of translation training must espouse a multidisciplinary schema to nurture integrative competencies in budding philologists. This paradigm necessitates the confluence of linguistic expertise with cross-cultural fluency, client relationship management, and foundational innovations into STEM disciplines. Comprehending the principles of collaboration and value co-creation is quintessential for translators striving to meet the expectations of technologically astute clients within the B2B sector.

The advent of AI-powered translation systems, localization tools, and intelligent e-learning platforms amplifies the educational experience by anchoring learning in practical, real-world translation applications. For example, AI-enhanced translation teaching systems can decode and encode source texts, generate translations with heightened accuracy, and proffer personalized feedback to learners.

Gamification instruments invigorate the learning milieu by embedding game dynamics into educational activities, thereby bolstering motivation and enhancing knowledge retention. Platforms such as SuperTuxKart have been integrated into pedagogical settings to impart game localization skills, affording students tangible experience in adapting content for variegated markets.

Despite the manifold advantages ushered in by digital technologies, they also engender challenges within translation education. Educators bear the onus of ensuring that students are not solely adept in wielding digital tools but also grasp the underlying principles and can acclimate to the mercurial landscape of technological advancements. There exists an exigent need for authentic materials and tools in localization pedagogy, as well as for symbiotic collaboration between academia and the translation industry to synchronize training with professional imperatives.

Conclusions. The digital metamorphosis of society compels a reimagining of translation education. Aspiring philologists must be imbued with a constellation of skills that transcend traditional linguistic competencies. By adopting an integrative, cross-disciplinary approach and weaving digital technologies into the curricular tapestry, educational institutions can adeptly prime graduates to navigate the shifting sands of the translation industry with confidence and agility.

Bibliography:

1. Vaniushyna, O., Gaivoronska, T., Dunayeva, L., Lanska, S., Kuzmina, M., Varnava, U. Social and psychological prevention of professional burnout of social sphere employees under the conditions of the martial law. *Ad Alta: Journal of interdisciplinary research*. 2024. № 14(1). P. 78–81.
2. Palshkov, K., Shetelya, N., Khlus, N., Vakulyk, I., & Khyzhniak, I. Impact of mobile apps in higher education: Evidence

on learning. *Amazonia Investiga*. 2024. № 13(74). P. 115–128. DOI: 10.34069/AI/2024.74.02.10

3. Vakulyk, I., Koval, V., Lukiianchuk, I., Romanenko, N., & Grygorenko, O. Formation of a professional communication culture among the students using information technologies. *IJCSNS International Journal of Computer Science and Network Security*. 2022. № 22(9). P. 12–22. DOI: 10.22937/IJ CSNS.2022.22.9.12

4. Waller, L. Digital Transformation for Higher Education Institutions: A Framework for the Future. Kingston : Ian Randle Publishers, 2022. 194 p .

ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИЙ ГУРТОК ЯК ФОРМА НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ-ФІЛОЛОГІВ У ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Романова І. В.

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри української лінгвістики,
літератури та методики навчання,
Комунальний заклад
«Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради
м. Харків, Україна*

Науково-дослідницька діяльність здобувачів-філологів вищої освіти є важливою компонентою освіти. Без сумніву, вона потребує інтелектуальних зусиль. На думку О. Тютюнник, під час організації та супроводу дослідницької діяльності здобувачів вишньої освіти варто врахувати низку характеристик, серед яких такі: концептуальність, цілеспрямованість, ротаційність, інтегрованість

та дискретність, реверсність, оперативність, циклічність та поетапність, емерджентність, адаптативність та ін. [2, с. 40].

Зауважимо, що Положення про науково-дослідницьку діяльність здобувачів освіти Комунального закладу «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради (http://www.hgpa.kharkov.com/wp-content/uploads/2019/normatyvni/pologennya_ndrs.pdf) визначає форми роботи під час освітнього процесу та поза ним. Так, у позанавчальний час науково-дослідницький світогляд здобувачів-філологів покликані розвивати студентські осередки, серед яких – чинний літературознавчий гурток. Уже на початках співпраці з молодими дослідниками ми наголошуємо на принципах академічної доброчесності, яких має дотримуватися той, хто стає на стежку науки.

Звісно, актуалізація наукових досліджень студентської молоді не можлива без належної теоретичної підготовки. Власне, у межах роботи літературознавчого гуртка ми спираємося на знання, отримані здобувачами під час опанування таких освітніх компонентів: «Вступ до літературознавства», «Історія української літератури», «Історія зарубіжної літератури», «Літературно-фольклорна практика». На початку взаємодії з гуртківцями пропонуємо повторити основні моменти, що стосуються художнього твору та підходів до його аналізу. По-перше, на цьому етапі можна залучити малий жанр – «Казку про мандрівника» Е. Андіївської, опрацювання якої передбачає визначення теми, проблематики, мотивів, особливостей композиції, характеристики образів тощо. Ясна річ, розвитку наукового світогляду сприяє вивчення відповідної літератури. Так, скажімо, можна дати здобувачам завдання – ознайомитися з розвідкою В. Просалової «Художні особливості казок Емми Андіївської» [1] та укласти її аналітичний конспект, що покликаний не тільки зафіксувати основні думки літературознавиці, але й викристалізувати власні узагальнення щодо опрацьованого

матеріалу. По-друге, щоб зацікавити гуртківців більш глибоко проаналізувати означений твір, можна запропонувати таке: обрати казку (народну чи літературну), у якій би провідним був мотив подорожі, і порівняти, як він зреалізований у двох текстах. Насамкінець, своєрідний підсумок роботи над «Казкою про мандрівника» – дати відповідь на запитання: «Чому головний герой твору – людина без імені?» (при цьому пропонуємо використати прийом «Фішбоун»). На нашу думку, ці етапи роботи над текстом допомагають здобувачам-початківцям у практичній площині удосконалити навички літературознавчої інтерпретації: усвідомивши загальні підходи до аналізу казки, згодом молодим науковцям буде легше вивчати твори, більші за обсягом і складніші за структурою.

Удосконалення навичок літературознавчого аналізу можна забезпечити під час організації круглих столів у межах закладу вищої освіти (до Дня української писемності та мови, До Всесвітнього дня науки в ім'я миру і розвитку, до Дня науки в Україні тощо). Така апробація наукових здобутків філологів слугує потрібним досвідом до подальшого розвитку. Маючи змогу виступати з доповідями у стінах рідної академії, обстоюючи свою позицію, полемізуючи з іншими дослідниками, здобувачі готують себе до науково-комунікативних заходів усеукраїнського та міжнародного рівнів.

Отже, функціонування літературознавчого гуртка є важливим підмурівком становлення наукової картини світу здобувача-філолога. Керівники повинні грамотно організувати роботу таких осередків, правильно супроводжувати та насажувати своїх підопічних – молодих дослідників.

Література:

1. Просалова В. Художні особливості казок Емми Андіївської. *Синопсис: текст, контекст, медіа*. 2016. № 3 (15). URL: <http://surl.li/qcvtcd> (дата звернення: 30.10.2024).
2. Тютюнник О. Стратегія організації та супроводу науково-дослідницької діяльності майбутніх учителів-філологів. *Вісник Національного університету «Чернігівський колегіум» імені Т. Г. Шевченка*. 2024. № 27. Том 183. С. 38–42. URL: <http://surl.li/qenbqs> (дата звернення: 29.10.2024).

ФОРМУВАННЯ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ У СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ

Соколовська С. Ф.

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри германської філології
та зарубіжної літератури,*

*Житомирський державний університет імені Івана Франка
м. Житомир, Україна*

Компетентнісний підхід є пріоритетним у контексті професійної підготовки фахівців у галузі філології. Під компетентністю розуміємо сукупність мотивів, знань, практичних умінь, досвіду, котрі актуалізуються в певній діяльності та сприяють її кваліфікованому виконанню [2, с. 8]. Компетентність міжкультурної взаємодії відповідає вимогам до професійної підготовки філологів, зазначеним у Стандарті вищої освіти, і спрямовує навчання на розвиток абстрактного мислення, формування готовності до самонавчання та саморозвитку, вмінь проведення

наукового дослідження, пошуку інформації з метою вирішення практичних завдань.

Формування компетентності міжкультурної взаємодії на лекційних і практичних заняттях з філологічних дисциплін передбачає усвідомлення значення соціолінгвальної ситуації, володіння знаннями про представників та культуру народів світу, здатність коректно використовувати в процесі інтеркультурної комунікації терміни для розв'язання професійних завдань, усвідомлення технологій створення текстів різних жанрів і стилів для усної і письмової міжкультурної взаємодії, а також оволодіння методами наукового аналізу і структурування мовного матеріалу з урахуванням класичних і новітніх методологічних принципів.

Окреслені вимоги щодо змісту загальних і спеціальних компетентностей бакалавра і магістра філології актуалізуються в структурі компетентності міжкультурної взаємодії та пов'язаних з нею компетентностей. З огляду на наукові позиції дослідників Я. Гнатенко [1, с. 66], Д. Костенко [3, с. 83], Н. Никифорова [4, с. 20], які представляють варіанти структури компетентності, вважаємо доцільним визначити наступні складники: ціннісний, теоретичний і процесуальний.

Ціннісний складник компетентності міжкультурної взаємодії відображає інтерес здобувачів вищої освіти як до мови та культури інших народів, так і до змісту професійної підготовки, наприклад, до загальної і порівняльної лексикології, теоретичної і порівняльної граматики, комунікативних стратегій, практикуму з мовної комунікації. Теоретичний складник стосується систематизації, встановлення і формулювання найбільш загальних закономірностей розвитку фонетичної й граматичної будови мови, пояснення причин мовних змін. Освітня компонента «Історія німецької мови» дає можливість зрозуміти й пояснити багато явищ граматичної й фонетичної будови сучасної мови.

Вивчення історії мови покликане полегшити розуміння й засвоєння фонетичних, орфографічних, граматичних норм сучасної німецької мови. Освітня компонента «Аналіз та інтерпретація творів німецькомовних країн ХХ–ХХІ століття» має на меті всебічно сприяти розвитку філологічної й культурологічної компетенції здобувачів вищої освіти, їх обізнаності щодо поетикальних особливостей німецькомовних художніх текстів. Йдеться про виховання здобувачів вищої освіти – майбутніх філологів-перекладачів, а отже й представників української культури, у діалозі з культурами інших країн. Вміння взаємодіяти, спілкуватися з представниками різних культур, наявність мовленнєвих навичок (граматичних, лексичних, вимовних) визначають процесуальний складник.

Досягти повноцінного включення особистості в діяльність соціуму є можливим за рахунок виховання в особистості мовного та культурного плюралізму. Це передбачає рівноправ'я культур, відсутність культурно-етнічної дискримінації, урахування різноманітності (мов, традицій, культурних надбань) як важливих факторів розвитку суспільства.

Компетентнісний підхід є важливим теоретичним орієнтиром для розкриття сутності, структури, особливостей формування компетентності міжкультурної взаємодії під час професійної підготовки філологів.

Література:

1. Гнатенко Я. В. Формування міжкультурної компетентності майбутніх бакалаврів з міжнародної економіки у процесі професійної підготовки : дис. канд. пед. наук : 13.00.04. Полтава, 2021. 215 с.
2. Компетентнісний підхід у сучасній освіті : світовий досвід та українські перспективи : кол. монографія за заг. ред. О. В. Овчарук. К. : К. І. С., 2004. 112 с.

3. Костенко Д. В. Міжкультурна комунікація у сучасному світі. Педагогічна освіта : теорія і практика. *Психологія. Педагогіка* : збірник наукових праць. 2018. № 30. С. 80–85.

4. Никифорова Н. Формування міжкультурної компетентності фахівців у світлі стандартів вищої освіти. *Міжкультурна комунікація і глобалізаційні процеси у соціологічному вимірі* : зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф., Маріуполь : МДУ, 2021. С. 20–26.

КОНЦЕПЦІЯ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФІЛОЛОГІВ В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНО-ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Тарасова О. В.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри германської філології та перекладознавства,
Хмельницький національний університет
м. Хмельницький, Україна*

В основу концепції підготовки майбутніх філологів в умовах інформаційно-освітнього середовища закладів вищої освіти покладено положення законодавчих і стратегічних документів, що визначають напрями розвитку освіти в Україні, забезпечення її якості: Закон України «Про освіту» (2017), «Про вищу освіту» (2014), Державна цільова програма «Сто відсотків» (2011), Національний проект «Відкритий світ» (2012), «Дорожня карта освітньої реформи (2015-2025)» (2015), Національна стратегія розвитку освіти в Україні на 2012–2021 рр. (2013), Національна програма вивчення та популяризації іноземних мов “Speak Global – go Global” (2016), Концепція розвитку освіти України на

період 2015–2025 рр., Стратегія сталого розвитку «Україна – 2020» (2015), Проект Стратегії сталого розвитку України до 2030 р. (2017) та інші.

Серед міжнародних джерел, що дали можливість сформулювати головні положення концепції підготовки майбутніх філологів: матеріали Брюгського Комюніке про зміцнення європейського співробітництва у сфері професійної освіти і навчання на період 2012–2020 рр. (The Bruges Communiqué on enhanced European Cooperation in Vocational Education and Training for the period 2011–2020) (2010), «Загальноєвропейські Рекомендації з мовної освіти: вивчення, викладання, оцінювання» (CEFR (Common European Framework of Reference: Learning, Teaching and Assessment) (2001), «Європейське мовне портфоліо» (ELP (European Language Portfolio) та інші.

Реалізація концепції дослідження охоплює чотири взаємопов'язані концепти: *методологічний, теоретичний, методичний і практичний*.

Методологічний концепт підготовки базований на обґрунтуванні методологічних засад підготовки майбутніх філологів в умовах інформаційно-освітнього середовища закладів вищої освіти на основі взаємодії загальнонаукових підходів, а саме: *системного* (забезпечує єдність цілей, змісту, форм, засобів, методів, інноваційних методик та технологій підготовки майбутніх філологів як цілісної системи), *компетентісного* (спрямований на розвиток практичних умінь, формування навичок і набуття досвіду користування майбутніми філологами повним набором теоретичних знань на практиці), *аксіологічного* (передбачає визнання особистості найвищою цінністю, виявлення доброти, чуйності, милосердя, розуміння; ставлення до професійної діяльності як до способу самореалізації майбутніх філологів; збереження здоров'я для успішної соціальної активності й оптимальної працездатності), *культурологічного* (сприяє

формуванню глобального мислення студентів та створює інтелектуальну базу для їхньої майбутньої професійної діяльності), *діяльнісного* (реалізує ключову ідею сучасної педагогіки про суб'єкт-суб'єктні відносини всередині педагогічної системи), *комунікативного* (передбачає необхідність побудови навчального процесу як моделі спілкування), *центрованого на студенті* (передбачає педагогічно спрямований процес суб'єкт-суб'єктної взаємодії викладача та студента, що має на меті реалізацію індивідуального творчого потенціалу студента у поєднанні з розвитком його професійних та особистісних якостей, врахуванням природних здібностей та індивідуальних відмінностей з метою становлення компетентної особистості готової до здійснення професійної діяльності), *міждисциплінарного* (реалізує інтеграцію знань різних дисциплін (педагогіки, філології, психології, соціології, філософії, інформаційних технологій та ін.) про професійну діяльність майбутніх фахівців у системі «викладач – студент – система навчання – інформаційно-освітнє середовище»; сприяє інтегративному баченню майбутньої професійної діяльності; системному поданню знань і створенню інновацій), які взаємодоповнюють один одного розкриваючи багатоаспектну проблему підготовки майбутніх філологів, та визначають головні принципи підготовки, яка ґрунтується на загально дидактичних і специфічних принципах *гуманізації та гуманітаризації* (органічне поєднання зазначених принципів у навчально-виховному процесі дозволяє сформувати самодостатню особистість, вільну, творчу та духовно багату, яка легко орієнтується у потоці інформації, швидко опановує нові технології, має стійкий світогляд та ціннісні орієнтири, а також упевнено буде відносини з суспільством на гуманістичних засадах); *науковості* (включає мовленнєву, психологічну та методичну компоненту, кожна з якої впливає на формування готовності майбутніх філологів до професійної діяльності); *системності й послідовності* (передбачає

послідовне та системне оволодіння знаннями і уміннями); *модульності* (модульна побудова навчальної програми, на нашу думку, забезпечує системність, логічну організацію, тобто сприяє реалізації загальнодидактичних принципів науковості та системності підготовки майбутніх філологів); *доступності й посиленості* (передбачає здійснення навчального процесу таким чином, щоб студенти могли свідомо засвоювати загальнонаукові та професійні знання, практичні навички й уміння, повністю використовуючи свої інтелектуальні здібності й фізичні можливості); *зв'язку теорії з практикою* (ґрунтований на положенні філософії, педагогіки і психології про те, що ефективність та якість навчання перевіряють і підтверджують практикою, яка слугує критерієм істини, джерелом пізнавальної діяльності й галуззю застосування результатів навчання, тому важливо, щоб викладання всіх дисциплін було спрямоване на свідоме включення студентів у професійну діяльність. На практичних заняттях студенти мають навчитися ефективно діяти в професійних умовах, оперуючи професійними знаннями, отриманими під час теоретичної підготовки); *індивідуалізації* (реалізується в організації навчального процесу, в межах якого здійснюється врахування індивідуальних особливостей студентів (розвиток здатності до самоактуалізації, самореалізації, самонавчання, самоконтролю), регулюються засоби, прийоми й темп навчання (здійснюється залучення студентів до активної пізнавальної діяльності, підтримується стійкий інтерес до навчання), створюються умови для формування готовності майбутніх філологів до професійної діяльності); *моделювання професійної діяльності або функціональності* (передбачає моделювання змісту та структури професійної діяльності й реалізується шляхом запровадження до навчального процесу комплексу професійно орієнтованих завдань і вправ, причому головною вимогою до цих комплексів є охоплення основних типових

професійних дій; *інноваційності* (реалізація цього принципу здійснюється через такі заходи: систему удосконалення та модернізацію змісту, форм і методів навчально-виховного процесу; радикальні нововведення, пов'язані із трансформацією традиційної системи в альтернативну; комплексні нововведення, які охоплюють такі елементи: удосконалення, трансформацію навчально-виховного процесу); *урахування міжпредметних зв'язків* (викладання знань з урахуванням міжпредметних зв'язків допоможе розкрити єдність між теорією і практикою, сприятиме підготовці майбутніх філологів до розуміння, а згодом і вирішення сучасних наукових, соціальних та професійних завдань); *соціокультурної спрямованості* (відображається в ретельному врахуванні загальнолюдських, національних пріоритетів, соціальної політики держави в контексті світового соціокультурного процесу); *свідомості, діяльності та самостійності* (спрямований на формування навичок самостійної роботи в навчальній, науковій і професійній діяльності, здатністю брати на себе відповідальність, самостійно вирішувати поставлені завдання, знаходити конструктивні вирішення в навчальній, дослідницькій і майбутній професійній діяльності); *комунікативно-орієнтованого навчання* (орієнтований на організацію адекватного процесу реального спілкування завдяки моделюванню основних закономірностей мовленнєвого спілкування, а саме: діяльнісний характер мовленнєвого спілкування, що втілюється в комунікативній поведінці філолога як учасника процесу спілкування, предметність процесу комунікації, яка має бути змодельована обмеженим, але точно визначеним набором предметів обговорення (тем, проблем, подій тощо); ситуації спілкування, що моделюються, як найтипівіші варіанти стосунків студентів між собою; мовленнєві засоби, які забезпечують процес спілкування та навчання у таких ситуаціях).

Підготовка майбутніх філологів в умовах інформаційно-освітнього середовища закладів вищої освіти є специфічним, цілеспрямованим, системним, керованим і вимірювальним процесом, що потребує використання новітніх інноваційних та інформаційно-комунікаційних технологій. Професійну підготовку майбутніх філологів визначено як процес, де інтегрується їхня *мотиваційно-ціннісна, когнітивно-комунікативна, діяльнісно-практична, професійно-особистісна, оцінно-рефлексивна* готовність до професійної діяльності. В основу ефективного функціонування такої підготовки покладено гуманістичну філософію освіти, провідною ідеєю якої є суб'єкт-суб'єктні відносини в навчальному процесі, забезпечення самореалізації та самоактуалізації студента, розвитку здібностей, прояву креативності та індивідуальності; врахування педагогічних закономірностей освітнього процесу, методологічних підходів та дидактичних принципів.

Практична реалізація системи підготовки майбутніх філологів в умовах інформаційно-освітнього середовища закладів вищої освіти спрямована на підготовку майбутніх фахівців до опанування професійних знань, виконання професійних функцій, вироблення потреби в професійному самовдосконаленні, самореалізації та самоактуалізації впродовж життя, відображає варіативність і поетапність формування компонентів готовності до професійної діяльності на проблемно-орієнтованій, інноваційній, інтерактивній і контекстній основі та ґрунтована на впровадженні організаційно-педагогічних умов, метою системного впровадження яких є підвищення рівня готовності майбутніх філологів до професійної діяльності.

Література:

1. Грицай Н. Концепція методичної підготовки майбутніх учителів біології у вищому навчальному закладі. *Науковий вісник*

Мелітопольського державного педагогічного університету. Сер. : Педагогіка. 2014. № 2. С. 248–254. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvmdpu_2014_2_42

2. Ковальчук Л. Аналіз концептуальних засад формування культури професійного мислення майбутніх педагогів. *Вісник Львів. ун-ту. Сер. : Педагогіка. 2013. Вип. 29. С. 3–18. URL: <http://publications.lnu.edu.ua/bulletins/index.php/pedagogics/article/download/4816/4840>*

3. Коренева І. М. Концепція підготовки майбутніх вчителів біології до реалізації функцій освіти для сталого розвитку. *Збірник наукових праць Херсон. держ. ун-ту. Педагогічні науки. 2018. Вип. 82(2). С. 148–153. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/znppn_2018_82\(2\)_31](http://nbuv.gov.ua/UJRN/znppn_2018_82(2)_31)*

4. Пехота О. М. Сучасні підходи до педагогічної підготовки вчителя іноземної мови: концепція, зміст, модель, перспективи розвитку. URL: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/pedagogika/2002/20-7-9.pdf>

ACADEMIC COMMUNICATION TRAINING AS AN INTEGRAL PART OF MASTER DEGREE PROGRAM

Tolochko O. Ya.

*Candidate of Philological Sciences,
Associate Professor at the Foreign Languages Department,
Ivan Franko National University of Lviv
Lviv, Ukraine*

Academic communication as a multidimensional phenomenon constitutes crucial competence that requires acquiring diverse skills necessary to achieve the desired professional level. Competence in in

communication is crucial for developing the ability to form and sustain the persons' social world. The efficient interpersonal communication directly determines the quality of life and professional success [6]. The course of academic communication for master students comprises multi-component approach to this category aimed at obtaining the necessary skills for establishing and maintaining diplomatic and business contacts. To provide relevant and topical foreign policy decisions one should develop *critical thinking*. *Critical thinking* is viewed as responsible and rational estimation of the surrounding world with a view to logical analysis of its information framework, displaying the ability to challenge the existing data and independently express one's personal opinion. [1]. It means exercising skilled judgement or observation. *Critical thinking* means involving and criticizing, skilled judgement or observation. It means thinking clearly and intelligently. This term envisages a wide range of cognitive skills and intellectual dispositions. Effective diplomatic interaction in diplomatic sphere includes oral and written communication with a special emphasis to problem setting and relevant arguments presentation [3]. To acquire the relevant knowledge and skills the students are supposed to be able to learn and fluently use vocabulary related to the sphere of **academic writing**, as for example, *indicating time, stipulate cause and effect, reveal, as well report about the ideas* (one's own and belonging to others) *using reporting nouns and verbs*, accounting for various shades of the units' semantics. To conduct an effective *written communication* in the academic sphere, relevant lexical items should be applied when for composing notes and reports, such as *forming arguments, selecting methods, introducing change(s), evaluation and emphasis* (of certain units), *making connections, summarizing and concluding* [7]. In academic aspect of business communication one of key aspects is writing various kinds of reports aimed at highlighting diverse dimensions of a company's

activity [4]. These documents may be: *information report*, *analytical report*, *memorandum (memo)*, *justification report*, *feasibility report*, *proposals*, etc. The strategy of the company as well its effective functioning is measured by *progress* and *development reports*. The latter are reflected in *annual report*, often also making amendments to a company's policy. The above mentioned enable to properly and adequately designate and highlight the problems, thus assisting to achieve the objectives of interaction [8].

Oral communication as well constitutes a crucial component in diplomatic activity, especially in the process of negotiations on different levels. Language is not only the means of conveying the information, but also a way to estimate the speaker and the surrounding situation. The aim of rhetoric, in this case, is to influence the audience, determine its attitudes and future actions. The laws of rhetoric include: (1) conceptual; (2) target audience modelling; (3) strategic; (4) tactic; (5) effective communication principle; (6) systemic and analytical principle, etc. [2, c. 11], [5].

Developing speaking skills appears to be an integral part of training in the business and diplomacy domain. The latter comprise concluding business and conducting job interviews. In academic and business communication due attention should be paid to the submission of a cover letter, a document which largely determines the professional success [3]. The ability to present oneself in a favourable light and advantageous position reveals definite prospects to get a highly-paid job and the desired position in the company. Successful presentation and interview requires definite psychological preparation and experience to make a positive impression on the employer. Before applying for a job, a candidate should know about the company, its strategy and policy, thus showing true interest, convincing of one's usefulness for the company. An applicant should be well informed of his /her rights and duties. The issue of salary and possible bonuses should be touched upon separately under the

relevant occasion. One of the key challenges an applicant is to face and be able to answer some awkward and uncomfortable questions. This is to be done in a polite, diplomatic and academic way without revealing some personal data, though providing the information which may appear to be necessary and useful for future fruitful work [3; 4; 5].

Conclusions. Academic communication in the diplomatic sphere constitutes a manifold and multidimensional phenomenon comprising diverse aspects and types. To acquire the necessary knowledge and experience various cognitive and language skills should be acquired. Academic writing constitutes a multidimensional scholarly activity which includes developing skills of written and oral communication. A special emphasis is laid on the diplomats' psychological development. Taking into account all these numerous aspects it is possible to be successful in any sphere of academic communication, not only diplomacy or business.

Bibliography:

1. Конверський А. С. Критичне мислення : посіб для студентів навч закладів. Київ : Центр учбової літератури, 2020. 370 с.
2. Онуфрієнко С. Г. Риторика [текст] : навч. посіб. Київ : Центр учбової літ-ри, 2021. 624 с.
3. Bailey S. Academic Writing. A Handbook for Internal Students. 3rd Ed. N.Y. : Routledge, 2011. 314 p.
4. Emmerson P. Business English Handbook Advanced. Oxford : Macmillan Publishers Ltd, 2007. 128 p.
5. Fransworth's classical English Rhetoric. Boston : David R. Godine Publisher, 2011. 120 p.
6. The Handbook of Communication Skills. Fourth Ed. Ed by O. Hargie. N. Y. : Routledge, 2019. 641 p.

7. McCarthy M., O' Dell F. Academic Vocabulary in Use: Vocabulary- reference and practice. N.Y. : Cambridge University Press, 2016. 176 p.

8. Types of Reports E-resource. URL: <https://venngage.com/blog/types-of-reports/>

SECOND LANGUAGE ACQUISITION AND INTERPRETER TRAINING

Chepyshko R. M.

Doctor of Philosophy,

Assistant Professor at the Department

of Communicative linguistics and translation,

Chernivtsi National University

Chernivtsi, Ukraine

Second Language Acquisition (SLA), as a field of scientific inquiry, provides a wealth of insights that are highly relevant to interpreter training, given that both domains require the mastery of complex linguistic and cognitive skills across multiple languages [2]. Despite the overlap in key questions between the two areas, SLA research has rarely been integrated into discussions on professional interpreter training and remains largely underutilized [1]. The aim of this project is to introduce foundational SLA concepts and explore how they might be effectively applied to the development of professional interpreting skills.

A core principle in Second Language Acquisition (SLA) is that learning a first or any additional language is distinct from acquiring knowledge in other domains or mastering specific skills [4]. This distinction, reflected in the term "acquisition", highlights the unique

nature of language learning. Central to this process is the concept of *comprehensible input*: learners must engage with messages they can understand, while these messages simultaneously introduce new linguistic elements [3]. This exposure to comprehensible yet challenging input is both necessary and sufficient for advancing proficiency in a new language. Correspondingly, a central focus of research in SLA has been on determining how to select and adapt target language input, as well as identifying the most effective instructional interventions to enhance learners' comprehension of the second language. The series of research programs on *input enhancement* [8], *input flood* [9], *input processing and processing instruction* [10], *interaction* [5,6] in naturalistic and classroom settings present substantial evidence on best practices in acquiring new languages that can be applied to training interpreters. The structured selection of training content should prioritize exposing novice translators to a diverse array of source language materials that are both challenging and comprehensible. This approach, coupled with guidance and encouragement, will support their ongoing development. Such principles should be consistently applied throughout the training curriculum to foster linguistic and cognitive growth.

Another area of SLA research with direct relevance to interpreter training is bilingualism. Translation mastery, in fact, can be viewed as a specific case of bilingualism, where bilingual competence is a necessary but not sufficient condition for successfully transferring meaning between languages. Research on cross-linguistic interference, or cross-linguistic influence, demonstrates that the structures and meanings of a learner's native language inevitably affect second language acquisition, either positively or negatively. Recognizing these patterns of language transfer is crucial in interpreting, as interpreters constantly navigate competing linguistic structures across languages and are susceptible to inadvertent errors caused by mixing

forms from both languages. Training that focuses on identifying these tendencies and practicing strategies to counteract them can reduce the negative impact of language transfer.

John H. Schumann's Acculturation Model for Second Language Acquisition provides a valuable framework for understanding the impact of social and cultural factors on language learning [7]. Its insights have direct relevance for interpreter training, suggesting that cultural immersion, social integration, and openness to cultural learning, along with a deep understanding of cross-cultural dynamics, are essential for interpreters to effectively navigate the complexities of working between languages and cultures. Incorporating these elements into training programs is critical for ensuring successful and accurate interpretation outcomes.

In conclusion, the intersection of SLA research and interpreter training offers a rich tapestry of insights that can enhance the effectiveness of training programs for aspiring interpreters. By applying foundational concepts from SLA, such as the importance of comprehensible input, the intricacies of bilingualism, and the social dynamics outlined in the Acculturation Model, educators can create a more robust curriculum that prepares interpreters to master the complexities of language transfer and cultural nuances. As the demand for skilled interpreters continues to grow in our increasingly interconnected world, leveraging SLA principles will not only improve linguistic proficiency but also foster greater cultural sensitivity. Ultimately, integrating these research-backed strategies into interpreter training is essential for producing professionals who can navigate the challenges of multilingual communication with both accuracy and rigor.

Bibliography:

1. Jourdenais R. Interpreting and second language acquisition. In *The Routledge Handbook of Interpreting and Cognition* Routledge / Mellinger C. D. 2024. P. 101–115.
2. Hlavac J. Training Interpreters. In *The Routledge Handbook of Second Language Acquisition and Speaking* / Derwing T. M., Munro M. J, Thomson R. I. Routledge. 2024. P. 427–441.
3. Jegerski J. Krashen and second language processing. *Foreign Language Annals*. 2021. № 54(2). P. 318–323.
4. Krashen S. Second language acquisition. *Second Language Learning*. 1981. № 3(7). P. 19–39.
5. Long M. H. *Input, interaction, and second language acquisition*. University of California, Los Angeles. 1980. P. 378.
6. Long M. H. The least a second language acquisition theory needs to explain. *TESOL quarterly*. 1990. № 24(4). P. 649–666.
7. Schumann J. H. Research on the acculturation model for second language acquisition. *Journal of multilingual & multicultural development*. 1986. № 7(5). P. 379–392.
8. Sharwood Smith M. Input enhancement in instructed SLA: Theoretical bases. *Studies in second language acquisition*. 1993. № 15(2). P. 165–179.
9. Szudarski P., Carter R. The role of input flood and input enhancement in EFL learners' acquisition of collocations. *International Journal of Applied Linguistics*. 2016. № 26(2). P. 245–265.
10. VanPatten B., Cadierno T. Input processing and second language acquisition: A role for instruction. *The Modern Language Journal*. 1993. № 77(1). P. 45–57.

ОРГАНІЗАЦІЯ НАУКОВО-ДОСЛІДНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ-ФІЛОЛОГІВ У КИЇВСЬКОМУ НАЦІОНАЛЬНОМУ ЛІНГВІСТИЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

Янішевська З. В.

*кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри фонетики і практики англійської мови,
Київський національний лінгвістичний університет
м. Київ, Україна*

Філологія (що буквально означає «любов до слова») є однією з провідних гуманітарних наук у сучасному полікультурному світі. Вона охоплює лінгвістичні, літературознавчі, історичні дисципліни, що вивчають сутність духовної культури людства через мовний та стилістичний аналіз письмових текстів. Філологічні знання важливі для суміжних гуманітарних наук – історії, психології, соціології, семіотики, природничих наук: вони використовуються для оптимізації комунікації, покращення методів створення, зберігання, передачі та обробки інформації. У сучасному світі філологія відіграє провідну роль в історії, політиці, засобах масової інформації, науці, методичній діяльності та ін. Послуги філологів користуються великим попитом у соціальних мережах і на сайтах, де є необхідність роботи з контентом. Тому можна стверджувати, що ця діяльність не втрачає своєї актуальності з плином часу. Отже, якісна підготовка фахівців-філологів у ВНЗ є дуже важливою.

Київський національний лінгвістичний університет (КНЛУ) – провідний освітній і науково-методичний центр з підготовки філологів-фахівців з іноземних мов, перекладачів, вчителів іноземних і української мов, психологів, менеджерів, фахівців у сфері туризму і рекреації. До структури КНЛУ сьогодні входять п'ять факультетів: східної і слов'янської філології,

германської філології і перекладу, романської філології і перекладу, факультет туризму, бізнесу і психології, філологічний факультет освітніх технологій. КНЛУ здійснює підготовку фахівців за трьома рівнями: бакалавр, магістр, доктор філософії з майже 20 іноземних мов.

Розглянемо організацію науково-дослідної діяльності студентів-філологів у КНЛУ. Науково-дослідницька діяльність студентів КНЛУ, як і в інших ВНЗ України, здійснюється поетапно від курсу до курсу з поступовим зростанням обсягу і складності набутих студентами знань, умінь, навичок у процесі виконання ними наукової роботи. Вона спрямована на формування наукового світогляду студентів, оволодіння ними методами наукового дослідження, розширення наукової ерудиції, розвитку нахилів до пошукової дослідницької діяльності та творчого розв'язання фахових завдань. Навчальними програмами філологічних дисциплін у КНЛУ передбачається, що студенти в процесі їх вивчення мають опанувати як зміст цих наук, так і засвоїти основні шляхи процесу наукового пізнання. Така організація процесу навчання сприяє формуванню креативного мислення студентів.

Організація фахової підготовки майбутнього філолога передбачає залучення студентів до наукової роботи протягом усього періоду навчання в університеті. Звичайно, зміст дослідницької роботи студентів поступово ускладнюється і поглиблюється від курсу до курсу. Поняття «науково-дослідницька діяльність студентів» включає в себе два взаємопов'язаних *елементи*: 1) навчання студентів елементам дослідницької діяльності, організації та методики наукової творчості; 2) наукові дослідження, що здійснюють студенти під керівництвом професорів і викладачів.

Науково-дослідницька діяльність студентів КНЛУ здійснюється за трьома *основними напрямками*:

- науково-дослідницька робота, що є невід’ємним елементом навчального процесу і входить до календарно-тематичних навчальних планів, навчальних програм як обов’язкова для всіх студентів;

- науково-дослідницька робота, що здійснюється поза навчальним процесом – у гуртках, проблемних групах, перекладацьких та літературних студіях та ін.

- науково-організаційні заходи: конференції, конкурси, олімпіади.

Науково-дослідницька робота студентів у межах навчального процесу є обов’язковою для кожного студента. Базою її організації і проведення є кафедри, а у керівництві нею беруть участь висококваліфіковані викладачі.

На молодших курсах студенти КНЛУ знайомляться з науковими напрямками роботи кафедр, пишуть реферати, виступають з доповідями на практичних і семінарських заняттях, беруть участь у роботі наукових студентських гуртків, наукових студентських конференцій. Ці перші етапи набуття наукового досвіду передбачають ознайомлення майбутніх філологів з окремими видами, методами, прийомами наукового дослідження, правилами підбору інформації для підготовки доповідей та рефератів. У процесі цієї діяльності у студентів починають формуватися вміння працювати з науковою літературою, користуватися каталогами, писати анотації, цитувати літературні джерела.

На третьому курсі науково-філологічні знання студентів КНЛУ значно поглиблюються. Це відбувається в ході вивчення теоретичних дисциплін. На факультеті германської філології і перекладу, наприклад, вивчаються такі дисципліни: лексикологія, фоностилістика, історія англійської мови, стилістика англійської мови, вступ до комп’ютерної лінгвістики, теоретична граматики та теоретична фонетика англійської мови. Саме на третьому курсі студенти виконують свою першу курсову роботу

з філологічних дисциплін. Темі курсових робіт пов'язані з проблематикою наукових досліджень спеціальних кафедр. Кафедри, що здійснюють керівництво курсовими роботами: кафедра теорії та історії світової літератури, кафедра германської і фіно-угорської філології, кафедра англійської філології і філософії мови, кафедра теорії і практики перекладу з англійської мови. Кожна кафедра пропонує студентам від трьох тем на вибір. Вибір предметів також різноманітний: лінгвістика, фонетика, граматики, фразеологія, переклад. Темі і куратора студенти обирають добровільно. Приклад теми курсової роботи з лінгвістики: “Функціональні риси сленгу в сучасній англійській мові”.

На четвертому курсі виконання курсових робіт дозволяє студентам підійти до свідомого вибору теми дипломної роботи, яку вони захищають наприкінці навчання. Кваліфікаційна робота бакалавра також виконується на теоретичних кафедрах університету під керівництвом досвідчених професорів, і після її захисту студент здобуває кваліфікацію: ступінь вищої освіти – бакалавр. Якщо студенти вступають до другого (магістерського) рівня вищої освіти, на другому курсі вони захищають кваліфікаційні магістерські роботи з філологічних дисциплін, які є підсумком їх науково-дослідної роботи в університеті. Нерідко наукові проблеми, що досліджуються студентами в рамках дипломних чи магістерських робіт, стають пріоритетним напрямом їх подальшого наукового та професійного зростання.

Науково-дослідницька робота студентів поза навчальним процесом є одним з найважливіших засобів формування висококваліфікованих фахівців. Вона передбачає участь студентів у різноманітних конкурсах, олімпіадах, конференціях. Студенти КНЛУ беруть активну участь у таких заходах. Так, наприклад, у 2023/2024 навчальному році відбулося проведення Всеукраїнської студентської олімпіади та Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт з галузей знань і спеціальностей,

а також XXIV Міжнародний конкурс з української мови ім. Петра Яцика, у яких студенти КНЛУ здобули призові місця та були нагороджені почесними дипломами.

У структурі науково-дослідної діяльності студентів КНЛУ провідне місце займає Наукове товариство студентів, аспірантів, докторантів і молодих учених Київського національного лінгвістичного університету. Планом діяльності цього товариства на 2024 р. передбачено:

I. *Науково-методична діяльність*: семінари-апробації наукових досліджень (“Філологія у вимірах сьогодення”, “Сучасні науково-освітні студії”, семінар-апробація наукових студентських робіт в режимі офлайн та онлайн).

II. *Науково-організаційна діяльність*: вебінар “Як підготувати статтю для публікації в журналах, що індексуються в Scopus та Web of Science? Топ-10 порад”, участь в організації Міжнародної науково-практичної відеоконференції “Ad orbem per linguas”.

III. *Науково-консультативна діяльність*: міжнародні конкурси грантової підтримки молодих учених.

Наукове товариство студентів, аспірантів, докторантів і молодих учених КНЛУ сприяє широкому впровадженню результатів студентських робіт у практику, публікуванню статей, тез доповідей у наукових збірках. З цією метою Видавничий центр КНЛУ публікує такі збірники наукових фахових видань: “Вісник КНЛУ. Серія “Філологія”, “Сучасні літературознавчі студії”, журнал “Іноземні мови”, нефахове наукове видання “Германістика в Україні”.

Отже, як бачимо, для науково-дослідницької діяльності студентів-філологів КНЛУ характерною рисою є єдність цілей і напрямів навчальної та наукової роботи, що забезпечує їхню участь у науковій діяльності протягом усього періоду навчання. Науково-дослідна діяльність студентів відіграє важливу роль

у підготовці майбутніх фахівців-філологів, адже вона допомагає студентам оволодівати спеціальністю, досягати високого професіоналізму; розвиває ініціативу, здатність застосовувати теоретичні знання у своїй практичній роботі, постійно оновлювати і вдосконалювати свої знання, а також дає змогу залучати найздібніших студентів до розв'язання наукових проблем, що мають суттєве значення для науки і практики.

Література:

1. Любашенко О. В. Методи стимулювання навчально-пізнавальної діяльності студентів університетів (на матеріалі вивчення гуманітарних дисциплін) : автореф. дис. ... канд. пед. наук. 13.00.01. Київ, 1997. 18 с.
2. Соловей М. І., Спіцин Є. С., Кудіна В. В. Методологія та технологія науково-педагогічних досліджень : навч. посібник. Київ, 2009. 192 с.
3. Шейко В. М., Кушнарєнко Н. М. Організація та методика науково-дослідницької діяльності : підручник. Київ, 2011. 310 с.
4. Сайт КНЛУ. URL: <http://knlu.edu.ua> (дата звернення: 19.10.2024).

NOTES

NOTES

Organization of research activities of philology students, postgraduate and postdoctoral students in higher education institutions

Scientific and pedagogical internship

November 4 – December 15, 2024